

Rep. nr. 10/18

*

AR. NB-007-17
E/XXXX

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing
d.d. 11 juni 2018

*

Beroep tegen de
beslissing van de Kamer
van eerste aanleg van 22
mei 2017

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
BEROEP

KAMER VAN BEROEP die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 3 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van

De heer A..., orthopedisch techniker, wonend te XXXX en **B...**, XXXX, XXXX,

appellanten met als raadslieden meester C en meester D , advocaten te XXXX

Tegen

RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN CONTROLE, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

geintimeerde, voor wie zijn verschenen, mevrouw E , arts-inspecteur en mevrouw F . , juriste, ambtenaren bij geintimeerde

*
* *

Op de openbare terechtzitting van 8 mei 2018 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder
- de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 22 mei 2017, ter kennis gegeven aan betrokkene op 24 mei 2017,
- de beroepsakte van appellanten van 23 juni 2017, ontvangen bij de griffie van de Kamer van beroep op 23 juni 2017,

- de antwoordconclusies van geïntimeerde van 15 september 2017, neergelegd bij de griffie van de Kamer van beroep op 15 september 2017,
- de syntheseberoepsconclusie van appellanten van 12 december 2017, ontvangen bij de griffie van de Kamer van beroep op 13 december 2017,
- de syntheseconclusies van geïntimeerde van 19 december 2017, neergelegd bij de griffie van de Kamer van beroep op 19 december 2017,
- de vaststelling van rechtsdag op 8 mei 2018

Gehoord op de openbare terechtzitting van 8 mei 2018

- meester C en meester D in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens appellanten,
- de heer A ,
- dokter E en mevrouw F in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens geïntimeerde

De debatten worden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 11 juni 2018, eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep

*
* *

- **Voorwerp van het geschil**

Aan de heer A werd in het proces-verbaal van vaststelling van 25 juni 2014 de volgende inbreuk ten laste gelegd

Reglementaire documenten opstellen, laten opstellen, afleveren of laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in deze wet, zijn uitvoeringsbesluiten of de krachtens deze wet afgesloten overeenkomsten en akkoorden.

Codenummer 697071 werd aangerekend voor een orthese van enkel en/of onderbeen daar waar het geen “ fractuur van de botstructuren van voet en/of onderbeen of de toestand na hechting van een volledige achillespeesruptuur” betref zoals beschreven in de omschrijving van dit nomenclatuurnummer en/of de afgeleverde orthese voldoet niet aan de omschrijving beschreven in de interpretatieregel 34.

Dat vormt een inbreuk op artikel 73bis 2° van de Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994.

Onverminderd eventuele straf- en/of tuchtrechtelijke vervolging, en onafgezien van de bepalingen uit de overeenkomsten of verbintenissen bedoeld in Titel III, is het de zorgverleners en gelijkgestelden verboden, op straffe van de maatregelen voorzien in artikel 142, § 1

2° reglementaire documenten op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in deze wet, zijn uitvoeringsbesluiten of de krachtens deze wet afgesloten overeenkomsten en akkoorden,

De betrokken verstrekking is opgenomen in de Nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen (Bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1984)

Artikel. 29. § 1. Worden geacht in de bevoegdheid van de orthopedisten (T) te vallen

B. ONDERSTE LEDEMATEN

Hoofdgroep II Enkel en onderbeen

b) Enkel en onderbeen

Prefab

" 697071 Behandeling met een orthese van een fractuur van de botstructuren van voet en/of onderbeen of de toestand na hechting van een volledige achillespeesruptuur De orthese bestaat uit een voetsegment, een onderbeensegment en een loopzool T 432,99

Interpretatieregels betreffende de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen

Op voorstel van de Overeenkomstencommissie Orthopedisten - Verzekeringsinstellingen van 3 december 2013 en met uitvoering van artikel 22, 4°bis, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, heeft het Comité van de Verzekering voor Geneeskundige Verzorging op 16 december 2013 de onderstaande interpretatieregel vastgesteld

Interpretatieregels betreffende de verstrekkingen van artikel 29, § 1, van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen

"INTERPRETATIЕРЕГЕЛ 34

VRAAG

Wat wordt bedoeld met "behandeling" in de omschrijving van de verstrekking 697071 – 697082 en aan welke specificaties moet bijgevolg de orthese voldoen?

ANTWOORD

Onder deze verstrekking wordt de orthese bedoeld waarbij het fysiologisch enkelgewricht in functie van de behandeling kan aangepast worden progressief naar flexie of extensie of neutraal

In geval van de indicatie 'fractuur' moet de orthese een gedeeltelijke ontlasting kunnen toelaten van voor-, midden- of achtervoet door aanpassingen van de binnenzool of het gebruik van een pneumatische liner. Deze ontlasting moet progressief kunnen evolueren naar een normale belasting. Daarnaast moet het enkelgewricht geïmmobiliseerd kunnen worden en in functie van de behandeling al dan niet progressief maar gecontroleerd vrijgemaakt kunnen worden, zodat binnen de passende termijn terug een normale gewrichtsfunctie kan toegestaan worden. Deze progressieve aanpassingen worden uitgevoerd ter hoogte van het regelbare of instelbare enkelgewricht.

In geval van de indicatie 'achillespeesruptuur' moet de orthese de positie van de voet t o v het onderbeen in het enkelgewricht kunnen immobiliseren. Nadien moet de graad van equinus progressief aangepast kunnen worden naar 90°, op aangeven van de voorschrijver, in functie van het genezingsproces van de achillespees. De aanpassing van de equinusstand naar 90° gebeurt ter hoogte van het regelbare of instelbaar enkelgewricht en/of met het aanpassen van de interne of externe wiggen die tot het basisconcept van de orthese behoren.

Orthesen die niet aan bovengenoemde indicaties en specificaties van de behandeling voldoen kunnen niet getarifeerd worden onder 697071 – 697082.

Deze interpretatieregeling heeft uitwerking vanaf 1 februari 1993.

Er werden 239 verstrekkingen betreffende 238 verzekerden ten laste gelegd voor een bedrag van 124 526,17 euro.

*
* *

- **Bestreden beslissing**

De Kamer van eerste aanleg verklaarde in haar beslissing van 22 mei 2017 het hoger beroep van appellanten ontvankelijk en deels, met name met betrekking tot de administratieve geldboete, gegrond. De vordering tot terugbetaling, zoals opgelegd door de Leidend ambtenaar, werd bevestigd en de administratieve geldboete werd herleid tot 5%, zijnde 6226,31 euro en dat met uitstel voor een periode van twee jaar.

- **Standpunt van de partijen**

Het standpunt van de appellanten

Zij halen de feiten aan, betwisten de tenlasteleggingen alsook dat de Kamer van eerste aanleg volledig ten onrechte oordeelde dat de vordering van de DGEC tot terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen en de vordering tot betaling van een administratieve geldboete van 5 % van de waarde hiervan ontvankelijk verklaarde. De inbreuk op artikel 73 bis, 2° Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 is niet bewezen zodat er geen administratieve geldboete kan worden opgelegd. In ondergeschikte orde dient de administratieve geldboete in elk geval afgewezen gezien de eerste appellant te goeder trouw handelde.

Minstens dient de administratieve geldboete van 5% bevestigd, maar dan met volledig uitstel, hoogstens met uitstel gedurende een periode van 1 jaar

Het standpunt van de geïntimeerde

De geïntimeerde vordert dat de ten laste gelegde feiten zouden weerhouden worden, de begroting van de administratieve geldboete gedaan door de Kamer van eerste aanleg te bevestigen en wel rekening te houden met de verklaring van de eerste appellant zelf. Ondergeschikt vraagt de geïntimeerde rekening te houden met de verschillende situaties in situatie 2, minstens de indicatie fractuur te behouden en het terug te betalen bedrag navenant te herleiden met behoud van de administratieve geldboete

*
* *

- Beoordeling

Nopens de ontvankelijkheid van het hoger beroep :

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld zodat het ontvankelijk dient verklaard. De ontvankelijkheid van het hoger beroep wordt trouwens niet betwist door de geïntimeerde, behalve voor wat betreft de middelen gericht tegen de beslissing van de Leidend Ambtenaar. Aangezien het hoger beroep gericht is tegen de beslissing van de Kamer van eerste aanleg zijn de middelen gericht tegen de beslissing van de Leidend Ambtenaar niet ontvankelijk (RvS 27 maart 2017, nr 237 787). Deze middelen worden dan ook om deze reden niet beantwoord

Nopens de grond van de zaak:

Anders dan de appellanten voorhouden was en is de nomenclatuur voor wat betreft huidige betwisting voldoende duidelijk omschreven. Het is niet omdat de geneeskunde alsook de orthesen e.d.m. evolueren dat de voorwaarden om betaling te bekomen in de periode waarop huidige betwisting slaat kunnen in twijfel getrokken worden. De latere onderhandelingen en de activiteiten van Werkgroep van de Overeenkomstencommissie Orthopedisten en Prijstransparantie hebben geen invloed op huidige discussie. De eerste appellant beweert dat de nomenclatuur, waarvan de code 697071 deel uitmaakt, onduidelijk was voor hem hoewel er wordt vastgesteld dat de appellanten deze code enorm veel gebruikte (99^e percentiele in 2011, 2012, 2013, 97^e in 2014,) Er kan dan ook moeilijk aangenomen worden dat hij de juiste inhoud ervan niet of onvoldoende kende. Zelfs na de publicatie van de

interpretatieregel verklaarde de eerste appellant dat hij daarvan niet eens op de hoogte was, hoewel deze reeds terugging (= uitwerking had) vanaf 1 februari 1993. Deze regel was dus reeds in voege vooraleer de eerste appellant begon met zijn zelfstandige praktijk in 1994. Hij houdt voor dat hij hiervan niet op de hoogte was, noch voor en evenmin na de publicatie van deze regel. Of dit geloofwaardig overkomt of niet, laat de Kamer van Beroep in het midden. In elk geval is dit bedenkelijk voor iemand die de opleiding als bandagist-orthopedist heeft gevolgd.

M b t tenlastelegging 1

De nomenclatuur werd met de voeten getreden door de appellanten. In de weerhouden gevallen gaat het niet om fracturen van de botstructuren van voet en/of onderbeen en evenmin om toestanden na hechting van een volledige achillespeesruptuur (dus een niet correcte indicatie).

Het is duidelijk dat de eerste appellant de nomenclatuur niet volgde. Dat hij deze niet of onvoldoende onder de knie had, komt onbegrijpelijk voor voor een orthopedisch techniker van wie toch minstens verwacht wordt dat hij zijn job kent, voornamelijk op gebied van reglementering, zeker wanneer hij om terugbetaling vraagt van zijn prestaties aan het RIZIV.

De eerste appellant was niet steeds (- en dit is eufemistisch uitgedrukt -) aanwezig bij het plaatsen van de orthesen, hoewel hij dit voorhoudt. Het volstaat te verwijzen naar de verklaringen van de patienten en chirurgen (zie gevalsbespreking p 86/89 en 87/89). De aanwezigheid van de eerste appellant wordt nergens vermeld. Feit is dat hij gemakkelijk en op allerlei manieren kon nazien of de voorwaarden voor de aangerekende verstrekkingen (697071) waren vervuld. Hij deed dit niet maar steunde uitsluitend op de voorschriften van de artsen zonder dat die steeds een diagnose vermeldden. Een litteken is toch altijd te zien na de hechting van een volledige achillespeesruptuur bv. Daardoor was de medische indicatie fout in de weerhouden gevallen. Het opmaken van de afrekeningen was zijn uitsluitende verantwoordelijkheid. Anders dan de Kamer van eerste aanleg houdt deze Kamer wel rekening met de verklaring van een eerste appellant tijdens zijn verhoor op 25 juni 2014 (zie infra). De eerste appellant verklaarde dat hij niet op de hoogte was van de bepalingen van de nomenclatuur omtrent het nomenclatuurnummer 697071, noch van de bepalingen in de interpretatieregel en dat hij zich in principe akkoord verklaarde met een vrijwillige terugbetaling voor de onterecht aangerekende bedragen (verklaring Dhr. A. in proces-verbaal d d 25 juni 2014). Hij besepte en was het derhalve eens met het feit dat hij inbreuken had gepleegd op de ter zake geldende wetgeving. Door deze verklaring en de erop volgende betalingen blijkt dat duidelijk de eerste appellant de prestaties onterecht en verkeerd aanrekende.

Brevitatis causa verwijst de Kamer van Beroep naar de voorwaarden van de hierboven aangehaalde Nomenclatuur (zie codenummer 697071). De terugvordering voor deze tenlastelegging is gesteund op de Nomenclatuur en als dusdanig gegrond. De interpretatieregel diende zelfs niet vermeld. De argumentatie m b t de al dan niet aanwezigheid van een scharnier is dus niet relevant.

Deze tenlastelegging heeft dus niets te maken met de interpretatieregel (34) die pas in het Belgisch Staatsblad verscheen op 24 januari 2014 met

terugwerkende kracht vanaf 1 februari 1993. Het is duidelijk dat de 137 orthesen niet mochten aangerekend worden onder de code 697071.

De grieven van de appellanten i.v.m. deze interpretatieregeling en deze tenlastelegging zijn dan ook niet relevant en worden niet aangenomen.

De eerste appellant (als de betrokken zorgverlener) blijft persoonlijk verantwoordelijk voor de correcte aanrekening van de prestaties aan de verplichte ziekteverzekering. Hij kan zich niet verschuilen achter het voorschrift van de geneesheer wanneer de nomenclatuur niet werd gevolgd.

De appellanten dienen derhalve de ten onrechte ontvangen prestaties (137) terug te betalen aan het RIZIV. De wetgeving dienaangaande is van openbare orde en dient strikt gevolgd te worden.

M.b.t. tenlastelegging 2:

De appellanten houden voor dat de DGEC-inspecteurs een totaal verkeerde versie van de interpretatieregeling hebben uiteengezet. Deze bewering van de appellanten komt ongefundeerd voor, daar zij dit niet bewijzen. Het zou deze Kamer trouwens ten zeerste verwonderen dat beedigde inspecteurs dergelijke praktijken zouden gebruiken. De onjuiste voorstelling kan niet gezien worden, de inspecteurs de interpretatieregeling hebben getoond aan de eerste appellant, hetgeen hij toegaf tijdens het verhoor van 25 juni 2014. Druk vanwege de DGEC-inspecteurs wordt evenmin aangetoond. De eerste appellant legde hiervoor trouwens geen klacht neer.

De eerste appellant veranderde zijn stelling herhaaldelijk. Eerst was hij het eens met de tenlasteleggingen, meer nog, hij betaalde alles terug wat zijn akkoord nogmaals bevestigde. Nadien veranderde hij het geweer van schouder en vroeg hij de volledige terugbetaling van hetgeen hij had betaald, hoewel hij toegaf dat de medische indicatie voor zijn aanrekening (bv. tenlastelegging 1) glad verkeerd was. De eerste appellant komt dus weinig geloofwaardig over.

De eerste appellant kon zich informeren, gezien hij voorafgaand aan het bezoek van de geneesheren-inspecteurs op de hoogte was gebracht van hun bezoek en de reden ervan. Hij kon ook nadien de nodige inlichtingen hebben opgevraagd indien hij twijfelde. Hij deed dit toen ook niet en betaalde in schijven de waarde van de ten onrechte aangerekende sommen terug.

De tenlastelegging 2 betreft een correcte indicatie maar niet de correcte "boot" (geen scharnier) volgens de geïntimeerde.

Met de Kamer van eerste aanleg dient geoordeeld dat de appellanten geen kennis konden hebben van de interpretatieregeling wanneer zij de prestaties die onder deze tenlastelegging vallen hebben aangerekend. Er wordt immers vastgesteld dat deze interpretatieregeling pas werd vastgesteld op 16 december 2013 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 24 januari 2014, dus maanden nadat de appellanten hun prestaties hadden opgemaakt en overgemaakt (vanaf 25 juni 2012 t/m 10 juli 2013). Door de terugwerkende kracht had de interpretatieregeling uitwerking vanaf 1 februari

1993

Aangezien de medische indicatie correct was maar de eerste appellant zich in de materiele onmogelijkheid bevond om deze interpretatieregel te kennen, kan deze tenlastelegging dus niet weerhouden worden waar de geïntimeerde aanhaalt dat de afgeleverde orthese niet voldoet aan de omschrijving beschreven in de interpretatieregel. Vóór de interpretatieregel was er geen scharnier vereist. De orthesen werden afgeleverd conform de nomenclatuur.

Er dient echter geen opsplitsing te gebeuren tussen de verschillende indicaties zoals door de geïntimeerde in ondergeschikte orde gevorderd. Dit alles betekent dat het terug te betalen bedrag dient herleid met het bedrag van in deze tenlastelegging weerhouden prestaties. Aangezien de appellanten, volgens de gegevens van het dossier, € 124.526,17 hebben betaald op 2 mei 2016, dient het verschil aan de appellanten terugbetaald, hetzij € 44.287,55, berekend als volgt: $124.526,17 - 239 \times 85$.

M b t tenlastelegging 3

De Kamer van Beroep stelt vast dat er voor de door de Dienst weerhouden gevallen geen medische indicatie gekend is zodat de nomenclatuur niet werd gevolgd en er niet kan besloten worden dat er een correcte aanrekening aan de verplichte ziekteverzekering is geschied.

Ook hier dient verwezen te worden naar de overwegingen m.b.t. tenlastelegging 1. De inbreuk (tenlastelegging 3) heeft niets te maken met de aldaar aangehaalde interpretatieregel. In dit geval vroeg de geïntimeerde terecht de terugbetaling van de 17 niet conforme prestaties.

De appellanten kunnen niet gevolgd worden waar zij in hoofdorde volhielden dat de vordering van de DGEC tot terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen onontvankelijk is.

*

* *

De appellanten dienden de ten onrechte ontvangen bedragen terug te betalen in toepassing van artikel 142 ZIV-Wet. De vordering tot terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen is geen straf (RvS, 7de Kamer, 20 september 2012, arrest nr. 220.644).

De tweede appellante was solidair met de eerste appellant gehouden tot terugbetaling van de ten onrechte ontvangen bedragen.

Aangezien de appellanten de som van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen reeds integraal hebben betaald dient het RIZIV 44.287,55 euro terug te betalen aan de appellanten.

Wat de intresten betreft, dient artikel 156, §1 van de gecoördineerde Wet toegepast (RvS 31 oktober 2017, nr 239 727) Deze regel is van toepassing zowel voor de bedragen verschuldigd door het RIZIV, als voor deze verschuldigd door de zorgverlener De aldus voorziene intresten, indien de som niet wordt terugbetaald door de geïntimeerde binnen de 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, zullen beginnen lopen vanaf de 31ste dag na de kennisgeving van huidige beslissing

M.b.t. de administratieve geldboete:

De hoger vermelde weerhouden inbreuken (tenlastelegging 1 en 3) worden bewezen geacht De appellanten hebben de nomenclatuur niet gevolgd en niet nageleefd Er werden inbreuken gepleegd op artikel 73bis, 2° Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 hierna ZIV-wet genoemd) Het was de eerste appellant zeker mogelijk en trouwens zijn plicht en taak om na te gaan of zijn aanrekeningen beantwoordden aan de voorwaarden van de nomenclatuur Dit was overduidelijk niet het geval

Toch rekende hij de voor hem financieel voordeliger code 697071 aan waar dit niet mocht. Dit was zeker in zijn (financieel) voordeel De eerste appellant wist dus dat hij, door aldus te handelen, zich schuldig maakte aan een misdrijf.

Een bijzonder opzet en/of kwade trouw wordt niet vereist als constitutief bestanddeel van de strafbare inbreuk. In casu volstaat, zoals reeds door de Kamer van eerste aanleg overwogen, dat de dader wetens en willens, d w z vrijwillig en zonder enige dwang, de inbreuken heeft gepleegd De inbreuken op de nomenclatuur zijn zogenaamde technische inbreuken, waarvan het bewijs wordt geleverd op grond van de overtreding van het voorschrift zelf wanneer er geen schulditsluitingsgrond wordt aangetoond door de overtreder De administratieve geldboete kan worden opgelegd in geval van een louter vergissing, onachtzaamheid, slordigheid of onwetendheid Het openbare orde-karakter van de nomenclatuur heeft tot gevolg dat een zorgverlener altijd strafbaar is wanneer hij zich niet gedraagt of voegt naar de wettelijke en reglementaire bepalingen van de ZIV-wet

De Kamer van Beroep volgt de redenering van de Kamer van eerste aanleg die rekening hield o a met het gebrek aan antecedenten in hoofde van de eerste appellant en de door hem gedane terugbetalingen Ook wordt er rekening gehouden dat de eerste appellant meegewerkt heeft aan het onderzoek De Kamer van Beroep twijfelt ten zeerste aan de goede trouw van de eerste appellant gezien hij de voorschriften niet controleerde noch naging of hetgeen hij aanrekende met de werkelijkheid en de nomenclatuur overeenstemde Voor de straftoemeting en de strafbaarheid van de overtredingen van de nomenclatuur wordt er hoe dan ook, en dit louter ten overvloede, geen rekening gehouden met de goede trouw van de eerste appellant

De door de Kamer van eerste aanleg opgelegde zeer lichte boete van 5 % met uitstel gedurende 2 jaar komt passend en correct voor rekening houdend met de concrete omstandigheden. Een en ander impliceert dat de appellant in feite geen effectieve geldboete opgelegd krijgt indien hij zich houdt aan de reglementering in de toekomst. Er zijn geen redenen voorhanden om aan de appellant meer uitstel toe te staan of geen administratieve geldboete op te leggen. Er dient immers vermeden te worden dat de eerste appellant in de toekomst opnieuw inbreuken zou plegen. De administratieve geldboete werd correct begroot en dient gehandhaafd op 5 % van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen (zie infra). Een administratieve geldboete met volledig uitstel, zoals gevorderd door de eerste appellant, is niet bij wet voorzien en in elk geval niet passend.

De Kamer van eerste aanleg verwierp terecht de beginselen van behoorlijk bestuur. Deze beginselen (het rechtzekerheidsbeginsel en bij uitbreiding het vertrouwensbeginsel) kunnen geen toepassing vinden "contra legem" (Cass 1 maart 2010, nr C 09 0390 N) en zeker geen afbreuk doen aan wetgeving van openbare orde.

Het rechtzekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel werden niet geschonden. Op geen enkel ogenblik en op geen enkele manier heeft de Dienst het vertrouwen gewekt of laten uitschijnen dat het niet correct aanrekenen van prestaties aan de verplichte ziekteverzekering kon getolereerd worden. Het is de zorgverlener die de reglementering en de nomenclatuur strikt moet toepassen. Indien een en ander voor hem onduidelijk zou geweest zijn, hetgeen hij thans voorhoudt, diende hij het RIZIV om verduidelijking te verzoeken, zoals reeds geoordeeld door de Raad van State (7de Kamer, 11 maart 1999, nr 79 230). Het RIZIV mag er van uitgaan dat de zorgverleners correct handelen. Het kan trouwens niet iedere zorgverlener op een continue wijze controleren. Dit kan pas "post factum" gebeuren. Het argument van de appellanten dat er een soort gedoogbeleid werd gevoerd omdat er geen vroegere controles werden uitgevoerd wordt niet aanvaard.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet geschonden omdat het bestuur zich gedragen heeft zoals een normaal, voorzichtig en zorgvuldig handelend bestuur, geplaatst in dezelfde omstandigheden, zou handelen. Er werd een grondig onderzoek gevoerd, gesteund op werkelijke en concrete feiten die op een zorgvuldige wijze werden vastgesteld en onderzocht en dit conform de wettelijke bepalingen. De zorgverlener werd verhoord, evenals een aantal verzekerden en getuigen. Dit alles werd vastgelegd in de nodige processen-verbaal.

De redelijke termijn werd niet overschreden. De processen-verbaal dateren van juni 2014. De onderzochte periode ging van 25 juni 2012 en eindigde op 10 juli 2013 volgens de synthesenota nr E/XXXX. Er werd correspondentie gevoerd en de appellanten konden zich verdedigen op de aantijgingen en tenlasteleggingen, en deden dit ook via een schrijven van hun raadsman. De beslissing van de Leidend Ambtenaar werd reeds op 4 april 2016 betekend aan de eerste appellant. De wetgeving werd rigoureu

gevolgd Circa een jaar later volgt reeds de beslissing van de Kamer van eerste aanleg (22 mei 2017)

De vordering van het DGEC tot betaling van een administratieve geldboete van 5 % van de waarde van de effectief ten onrechte aangerekende verstrekkingen (met uitstel voor een periode van 2 jaar) is ontvankelijk en gegrond

De Kamer van Beroep kan het bedrag van € 6 226,31 van de administratieve geldboete echter niet bevestigen, gelet op hetgeen supra werd uiteengezet, omdat rekening dien gehouden met 5 % van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen 5 % van het aldus weerhouden bedrag € 80 238,62 bedraagt € 4011,93

M.b.t. de Salduz-Wet:

De inbreuken, die de eerste appelland ten laste worden gelegd, kunnen niet leiden tot een straf die aanleiding kan geven tot het verlenen van een bevel tot aanhouding

Wat betreft het recht op bijstand van een advocaat heeft het Hof van Cassatie overwogen in een arrest van 17 april 2012 (rolnr P 11.0975 N, www.juridat.be) . "Het recht op een eerlijk proces gewaarborgd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, vereist slechts dat een verdachte toegang tot een advocaat wordt verleend bij zijn verhoor door de politie, in zoverre hij zich in een kwetsbare positie bevindt (..)" De sociale inspecteurs bv hebben niet de mogelijkheid de vrijheid te benemen van de aan hun toezicht onderworpen personen of andere dwangmaatregelen tegen hen te gebruiken (zie artikel 3 tot 9 van de Wet van 16 november 1972 betreffende de arbeidsinspectie die de bevoegdheden van de sociale inspecteurs bepalen) Hun beperkte bevoegdheid had tot gevolg dat iemand als de eerste appelland zich niet in een kwetsbare positie bevond

Ook de geneesheren-inspecteurs kunnen de eerste appelland niet van zijn vrijheid beroven, noch andere dwangmaatregelen tegen hem gebruiken. De Salduz-leer diende niet toegepast De eerste appelland was nooit in een precaire positie en er was nooit gevaar voor aanhouding of welke vorm van vrijheidsberoving ook

Uit de processen-verbaal blijkt bovendien dat het onderzoek correct is verlopen Er wordt niet aangetoond dat er dwang werd gebruikt tegen de eerste appelland om zelf-incriminerende verklaringen af te leggen Het recht van verdediging van de eerste appelland werd niet geschonden De procedure verliep op een eerlijke en correcte wijze De eerste appelland kon ook zwijgen of vertrekken wanneer hem dit beliefd Zijn recht van verdediging werd niet geschonden omdat hij geen bijstand van een advocaat vroeg of genoot Bovendien dient opgemerkt dat er op het ogenblik van het verhoor er nog geen sprake was van een in verdenkingstelling en dat er geen gevangenisstraffen staan op de inbreuken en ook omdat de eerste appelland nooit om een advocaat vroeg Van kapitaal belang is zeker ook het feit dat het onderzoek geschiedde in

de periode vóór de omzetting van de Europese richtlijn 2013/48/EU De alsdan toepasselijke wetgeving en rechtspraak werd gevolgd (Cass 14 oktober 2014) De eerste appellant kan zich niet steunen op een "latere" informatiebrochure" van het RIZIV.

De appellanten kunnen niet gevolgd worden in hun uiteenzetting De weerhouden inbreuken worden vervolgd en bestraft overeenkomstig de gecoördineerde ZIV-Wet zelf (zie o a artikel 142, § 3, derde lid van deze Wet) Er kunnen de appellanten geen inbreuken van niveau 4 ten laste worden gelegd daar vrijheidsbeneming niet wordt voorzien in artikel 142 van de ZIV-Wet

Om die redenen

De Kamer van Beroep :

Gelet op Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145

Rechtdoende op tegenspraak

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet en het artikel 19 van het Procedurereglement Ontvangt het hoger beroep

Verklaart het hoger beroep deels gegrond m b t de tenlastelegging 2 en zegt voor recht dat het bedrag van € 44 287,55 door geïntimeerde dient terugbetaald aan de appellanten en dat wat betreft de door de appellanten gevorderde intresten artikel 156, §1 dient toegepast

Bevestigt voor het overige de bestreden beslissing met dien verstande dat het bedrag van de administratieve geldboete wordt herleid tot € 4 011,93, hetzij 5 % van de effectief ten onrechte aangerekende verstrekkingen met uitstel gedurende 2 jaar en wijst het meer gevorderde af als ongegrond

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 11 juni 2018 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door

- De heer Jan Vilain, ere-magistraat, stemgerechtigd Voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin Volcke, griffier van de Kamer van beroep

Volgen de handtekeningen

De griffier,

De Voorzitter,

M VOLCKE

J VILAIN

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Jan Vilain, ere-magistraat-voorzitter, dokter André Tielens en dokter Eva Traey, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Alexander Deschoolmeester en de heer Markus Britz, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisatie van de orthopedisten

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier in de Kamer van beroep

De beslissingen van de Kamer van beroep zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (artikel 156, § 1, eerste lid). De verschuldigde sommen worden binnen de dertig dagen volgend op de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde beslissingen betaald. Bij gebrek aan betaling binnen die termijn, brengen de nog verschuldigde sommen van rechtswege interesten op tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, § 3, van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening, te rekenen vanaf het verstrijken van die termijn. (artikel 156, § 1, tweede lid).

